

[Socialministeren.]

vil modvirke Spekulationen for disse Menneskers Vedkommende i at opnaa højere Rente.

Jeg skal dernæst nævne et Par Bestemmelser, der foreslaas væsentlig af Hensyn til Kommunerne; dette gælder dels Forslagets § 8, hvorefter Kommunerne ikke mere skal være nødt til at bidrage til at holde Aldersrentenydere sygeforsikret, naar de paagældende er anbragt paa et Alderdomshjem; hvor der ydes dem almindelig Sygehjælp i et saadant Omfang, at nydende Medlemsskab efter Kommunalbestyrelsens Skøn er overflødigt, og Bestemmelsen i Forslagets § 14, hvorefter ogsaa de private Alderdomshjem, der er godkendt i Henhold til Forsorgslovens § 34, kan komme ind under Refusionsordningen efter Folkeforsikringslovens § 54, Stk. 2, saaledes at der ogsaa for disse Hjemms Vedkommende kan godkendes Takster, der lægges til Grundlag for Refusionen.

Jeg skal yderligere nævne to Bestemmelser, der tager Sigte paa en Ændring af visse af Lovens Regler om *Sygeforsikringen*. Dette gælder Forslagets §§ 1 og 7, hvor det ved Ændringsforslag til Folkeforsikringslovens §§ 10 og 36 søges fastslaaet udtrykkeligt i Loven, at der er en Adgang til at opheve Medlemsforholdet til Syge- og Invalidforsikringen for Personer, der aldrig har opfyldt Helbredsbetingelserne for Optagelse i Forsikringen. Ganske vist foreskriver Loven, at en Person skal være arbejdsfør for at blive optaget i en Sygekasse, og at han skal opfylde visse nærmere Helbreds- betingelser for at kunne optages i Invalidforsikringen, men det er ikke, som Loven nu er formuleret, udtrykkelig fastslaaet, at Personer, der er blevet optaget uden at opfylde disse Helbreds- betingelser, senere kan slettes, idet Loven kun giver Adgang til en senere Udelukkelse, naar paagældende ligefrem har begaaet Svig over for Forsikringen. Men naar en Person er blevet optaget, skønt det er vitterligt, at han ikke var arbejdsfør ved Optagelsen og ikke senere har været arbejdsfør — og dette kan forekomme, fordi mange Optagelser sker, uden at der indhentes Lægeerklæring —, er det urimeligt, at Socialforsikringen skal bære en Risiko, som det aldrig har været Lovens Hensigt at paalægge den. Jeg mener derfor, at det er rigtigst, at Loven for saadanne Tilfælde, hvor Forudsætningerne for Optagelse aldrig har foreligget, udtrykkelig bestemmer, at der kan ske en Udelukkelse, selv om den Person, det drejer sig om,

ikke har gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold. Man har samtidig benyttet Lejligheden til at foreslaa, at de gældende Regler om Virkningen af den Svig, der i enkelte Tilfælde maatte være udvist over for Forsikringen, bliver gjort mere rationelle.

Endelig skal jeg nævne, at der i Forslagets §§ 3 og 6 som en Lettelse for Sygekasser og Sygeforeninger foreslaas en Nedsættelse med 10 Øre aarlig af de bidragydende Medlemmers Kontingent, og at Forslaget i § 17 indeholder en Prisreguleringsbestemmelse, der ganske svarer til den, der findes i § 23 i Forslaget til Lov om Ændringer i Loven om offentlig Forsorg.

Jeg skal endelig give nogle Oplysninger om, hvad man skønsvist kan regne med at Merudgiften vil blive i Henhold til de forskellige Bestemmelser i de fremsatte Forslag. Af de fremsatte Forslag til Ændringer er der en Gruppe, som overhovedet ikke medfører nogen økonomiske Konsekvenser. Om en anden Gruppe Bestemmelser ved man, at de vel kan medføre nogen Merudgift, men det lader sig ikke gøre at beregne den, dels fordi Merudgiften kan være saa uvæsentlig, at man helt kan lade den ude af Betragtning, dels fordi man ikke har noget virkeligt Grundlag til at foretage noget som helst Skøn herover. De Omraader, hvor det har været muligt at skønne, er følgende: Ændringerne i Henhold til Forsorgslovens § 7 om Indtægtsgrænserne for Udbetaling af Bidrag. Der mangler man vel noget Grundlag for en egentlig Beregning af Udgifterne ved Indtægtsgrænsernes Forhøjelse, men skønsmæssigt anslaar man Statens Merudgift til $\frac{2}{3}$ Mill. Kr. om Aaret, for saa vidt angaar Underholdsbidrag, og $\frac{1}{5}$ Mill. Kr., for saa vidt angaar Enkebørnsunderstøttelser. Kommunernes Merudgift, for saa vidt angaar Enkebørnsunderstøttelse, anslaas til ca. 150 000 Kr. Jeg gør opmærksom paa, at disse Skøn er meget løselige. Ændringen fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{12}$ ved Beregningen af Ophøret af Udbetaling af Bidrag vil skønsmæssigt kunne anslaas til at medføre en Merudgift af 50 000 Kr. om Aaret. Adgangen til at fradrage Skatter, Kontingenter med videre samt 100 Kr. for hvert Barn, for hvilket vedkommende har Forsørgelsespligt med Undtagelse af eet, vil paa samme Maade som Forhøjelsen af Bidragene af Indtægtsgrænserne kunne beregnes for Statens Vedkommende til Underholdsbidrag en Merudgift af $\frac{2}{3}$ Mill. Kr. og til Enkebørnsunderstøttelse $\frac{1}{5}$ Mill. Kr., og for Kommunernes Vedkommende anslaas Udgiften, for saa vidt angaar Enkebørnsunderstøttelse, til